

บททวน : บทที่ ๓
คดีเกี่ยวกับพระราชกำหนด

ความหมายของพระราชกำหนด

พระราชกำหนดคือกฎหมายที่พระมหากษัตริย์ทรงตราขึ้นให้ใช้บังคับเช่นเดียวกับพระราชบัญญัติ โดยคำแนะนำของคณะรัฐมนตรี กระบวนการตราพระราชกำหนดต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่รัฐธรรมนูญกำหนด และมีผลใช้บังคับเมื่อนำลงประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว

เจตนารมณ์ของการมีกฎหมายในรูปแบบของพระราชกำหนด เพื่อให้ฝ่ายบริหารมีอำนาจตรากฎหมายในกรณีมีความจำเป็นรีบด่วนเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายแก่ประเทศชาติหรือประชาชน เพราะการเสนอเป็นร่างกฎหมายเข้าสู่การพิจารณาของรัฐสภา บางกรณีอาจไม่ทันต่อเหตุการณ์ แต่เมื่อนำลงประกาศในราชกิจจานุเบกษามีผลใช้บังคับแล้ว ต้องนำไปให้รัฐสภาซึ่งเป็นเจ้าของอำนาจนิติบัญญัติพิจารณาอนุมัติหรือไม่อนุมัติต่อไป

๑. ประเภทของพระราชกำหนด

พระราชกำหนดตามรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันมี ๒ ประเภท ได้แก่

๑) **พระราชกำหนดทั่วไป** ตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง เป็นพระราชกำหนดที่ตราขึ้นโดยมีเงื่อนไข ๒ ประการ กล่าวคือ

(๑) เป็นการตราขึ้นเพื่อประโยชน์ในอันที่จะรักษาความปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือป้องกันภัยพิบัติสาธารณะ ตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง

(๒) เป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจจะหลีกเลี่ยงได้ ตามมาตรา ๑๗๒ วรรคสอง

ตัวอย่างของพระราชกำหนดที่ตราขึ้นเพื่อรักษาความปลอดภัยของประเทศ เช่น พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๔๘ พระราชกำหนดการบินพลเรือนแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ เป็นต้น

กรณีเพื่อรักษาความปลอดภัยสาธารณะ เช่น พระราชกำหนดป้องกันการใช้สารระเหย พ.ศ.๒๕๓๓

กรณีเพื่อรักษาความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ เช่น พระราชกำหนดประมง ๒๕๖๐ พระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๖๐ พระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ. ๒๕๖๑ พระราชกำหนดการให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่ได้รับผลกระทบจากการระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ พ.ศ. ๒๕๖๓ พระราชกำหนดการรักษาเสถียรภาพของระบบการเงินและความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ พ.ศ. ๒๕๖๓ เป็นต้น

กรณีเพื่อป้องกันภัยพิบัติ เช่น พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔ พ.ศ.๒๕๓๒ พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.๒๔๘๔ พ.ศ.๒๕๓๒ ซึ่งมีสาระสำคัญเช่นเดียวกันคือ ให้สิทธิการทำกิจการที่ได้รับสัมปทานตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ต้องสิ้นสุดลง หากพื้นที่สัมปทานเป็นเขตอุทยานแห่งชาติ เป็นต้น

๒) พระราชกำหนดเกี่ยวกับภาษีอากรหรือเงินตรา เป็นพระราชกำหนดที่ตราขึ้นโดยมีเงื่อนไข ๒ ประการ ตามมาตรา ๑๗๔ วรรคหนึ่ง กล่าวคือ

(๑) มีความจำเป็นต้องมีกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรหรือเงินตรา ซึ่งจะต้องได้รับการพิจารณาโดยริบด่วน และเป็นการลับ

(๒) เป็นการตราเพื่อรักษาประโยชน์ของแผ่นดิน

พระราชกำหนดที่เกี่ยวกับภาษีอากรหรือเงินตรา ส่วนใหญ่เป็นพระราชกำหนดที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไข อัตราภาษีสรรพสามิต ภาษีศุลกากร ภาษีบำรุงท้องที่ เป็นต้น เพื่อให้ผู้ที่มีส่วนได้เสียหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทราบล่วงหน้าถึงการเปลี่ยนแปลงอัตราหรือหลักเกณฑ์การจัดเก็บภาษีอากรที่กำหนดขึ้นใหม่จนสามารถปรับเปลี่ยนหรือ ดัดแปลงการประกอบกิจการของตนให้ไม่ต้องเสียภาษีหรือเสียภาษีน้อยลง จนเป็นเหตุให้รัฐขาดประโยชน์อันควรได้

ข้อสังเกต : พระราชกำหนดบางฉบับมีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับภาษีอากรและเงินตรา แต่คณะรัฐมนตรีตราใน รูปแบบของพระราชกำหนดทั่วไป เนื่องจากอาจไม่ถึงขนาดที่จะต้องได้รับการพิจารณาโดยริบด่วนและเป็นการลับ ตามเงื่อนไขของการตราพระราชกำหนดเกี่ยวกับภาษีอากรหรือเงินตรา

๒. ขั้นตอนการตราพระราชกำหนด

เมื่อฝ่ายบริหารหรือคณะรัฐมนตรีเห็นว่า มีความจำเป็นต้องตราพระราชกำหนดในเรื่องใด สามารถกระทำได้ โดยนำพระราชกำหนดดังกล่าวขึ้นทูลเกล้าฯ เพื่อทรงลงพระปรมาภิไธย แล้วนำไปประกาศในราชกิจจานุเบกษา พระราชกำหนดนั้นจะมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา

๓. การตรวจสอบการตราพระราชกำหนด

ก. การตรวจสอบโดยรัฐสภา

โดยเหตุที่อำนาจในการตรากฎหมายเป็นขององค์กรนิติบัญญัติตามหลักการแบ่งแยกอำนาจ รัฐธรรมนูญ จึงมีบทบัญญัติให้คณะรัฐมนตรีรับนำพระราชกำหนดที่ออกใช้บังคับแล้วนั้น เสนอต่อรัฐสภาเพื่อพิจารณาว่าจะ อนุมัติหรือไม่อนุมัติพระราชกำหนดนั้น ภายในเวลาที่รัฐธรรมนูญกำหนดในมาตรา ๑๗๒ วรรคสาม และมาตรา ๑๗๔ วรรคสอง ดังนี้

๑) พระราชกำหนดทั่วไป ต้องเสนอต่อรัฐสภาเพื่อพิจารณาว่าจะอนุมัติหรือไม่ ภายในเวลาที่รัฐธรรมนูญ กำหนดในมาตรา ๑๗๒ วรรคสาม กล่าวคือ

(๑) ถ้าเป็นการตราในสมัยประชุม จะต้องนำพระราชกำหนดนั้นเสนอต่อรัฐสภาในการประชุมรัฐสภาครั้งที่ มีขึ้นหลังจากมีการประกาศใช้พระราชกำหนดนั้น

(๒) ถ้าเป็นการตรานอกสมัยประชุม คณะรัฐมนตรีจะต้องดำเนินการดังนี้

ก. ถ้าสามารถรอจนเปิดสมัยประชุมสามัญจะไม่เป็นการล่าช้า คณะรัฐมนตรีจะรอจนเปิดสมัยประชุม แล้วนำพระราชกำหนดนั้นเสนอต่อรัฐสภาก็ได้

ข. ถ้าการรอจนเปิดสมัยประชุมสามัญจะเป็นการล่าช้า คณะรัฐมนตรีต้องดำเนินการให้มีการเรียกประชุม รัฐสภาสมัยวิสามัญ เพื่อนำพระราชกำหนดนั้นเสนอต่อรัฐสภาเพื่อพิจารณาโดยเร็ว

๒) พระราชกำหนดเกี่ยวกับภาษีอากรและเงินตรา ต้องเสนอต่อรัฐสภาเพื่อพิจารณาว่าจะอนุมัติหรือไม่ ภายในเวลาที่รัฐธรรมนูญกำหนดในมาตรา ๑๗๔ วรรคสอง กล่าวคือ

(๑) ถ้าเป็นการตราในสมัยประชุม จะต้องนำเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรภายในสามวัน นับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาตามมาตรา ๑๗๔ วรรคสอง แล้วนำพระราชกำหนดนั้นเสนอต่อวุฒิสภาต่อไป

(๒) ถ้าเป็นการตรานอกสมัยประชุม ต้องดำเนินการเช่นเดียวกับพระราชกำหนดทั่วไป ตามมาตรา ๑๗๒ วรรคสาม ประกอบมาตรา ๑๗๔ วรรคสอง

การเสนอให้รัฐสภาพิจารณาว่าจะอนุมัติพระราชกำหนดหรือไม่ ต้องเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาแยกกัน โดยเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรก่อน แล้วนำไปเสนอวุฒิสภา โดยทั้งสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภามีอำนาจเพียงอนุมัติหรือไม่อนุมัติเท่านั้น ไม่มีอำนาจแก้ไขเพิ่มเติมเนื้อหาหรือข้อความในพระราชกำหนดนั้นแม้แต่คำเดียว

รัฐธรรมนูญไม่ได้ระบุเหตุแห่งการไม่อนุมัติพระราชกำหนดของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาไว้ สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาจึงมีอำนาจที่จะนำเอาข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายใดๆ ก็ได้ มาเป็นเหตุผลในการไม่อนุมัติพระราชกำหนด เช่น อ้างเหตุว่า พระราชกำหนดนั้นไม่ได้ออกเพื่อประโยชน์ ๔ ประการ ตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง หรือคณะรัฐมนตรีตราพระราชกำหนดนั้น ทั้งที่มีใช้กรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจหลีกเลี่ยงได้ ตามมาตรา ๑๗๒ วรรคสอง หรือจะอ้างเหตุแห่งการไม่อนุมัติว่า เนื้อหาของพระราชกำหนดนั้นไม่เหมาะสม ไม่เป็นธรรม หรือขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญก็ได้

หากสภาผู้แทนราษฎรมิมติไม่อนุมัติพระราชกำหนด พระราชกำหนดนั้นจะเป็นอันตกไป ตามมาตรา ๑๗๒ วรรคสาม หรือสภาผู้แทนราษฎรมิมติอนุมัติ แต่วุฒิสภามิมติไม่อนุมัติ แล้วสภาผู้แทนราษฎรมิมติอีกครั้งเพื่อยืนยันการอนุมัติ โดยได้คะแนนเสียงไม่มากกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของสภาผู้แทนราษฎร พระราชกำหนดนั้นก็จะเป็นอย่างตกไป ตามมาตรา ๑๗๒ วรรคสาม เช่นกัน

รัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๖๐ มาตรา ๘๓ บัญญัติให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีจำนวน ๕๐๐ คน หากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีสมาชิกครบจำนวน และยืนยันการอนุมัติด้วยคะแนนไม่มากกว่า ๒๕๐ เสียง พระราชกำหนดนั้นก็จะเป็นอย่างตกไป

แต่หากทั้งสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภามิมติอนุมัติ หรือสภาผู้แทนราษฎรอนุมัติ แต่วุฒิสภามิมติไม่อนุมัติ แล้วสภาผู้แทนราษฎรมิยืนยันการอนุมัติด้วยคะแนนเสียงมากกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของสภาผู้แทนราษฎร กล่าวคือตั้งแต่ ๒๕๑ เสียงขึ้นไป พระราชกำหนดนั้นก็จะมิผลใช้บังคับเป็นพระราชบัญญัติต่อไป ตามมาตรา ๑๗๒ วรรคห้า

ข้อสังเกตเกี่ยวกับการตกไปของพระราชกำหนด

การใดที่กระทำไปในระหว่างที่พระราชกำหนดนั้นมีผลใช้บังคับ ก่อนรัฐสภาไม่อนุมัติพระราชกำหนด ต้องถือว่า**มีผลสมบูรณ์ตามกฎหมาย** ตามความในมาตรา ๑๗๒ วรรคสาม ตอนท้าย ที่ว่า “ ... ให้พระราชกำหนดนั้นตกไป แต่ทั้งนี้ ไม่กระทบต่อกิจการที่ได้เป็นไปในช่วงที่ใช้พระราชกำหนดนั้น ” เช่น คณะรัฐมนตรีตราพระราชกำหนดภาษีมรดก มีสาระสำคัญว่า ผู้ที่ได้รับมรดกต้องเสียภาษีมรดกร้อยละ ๐.๑ ของมูลค่ามรดกที่ได้รับ

ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันได้รับมรดก ก่อนรัฐสภาอนุมัติพระราชกำหนด นางสาวพำนำเงินภาษีมรดกไปชำระ หากต่อมารัฐสภาไม่อนุมัติพระราชกำหนด เงินภาษีมรดกที่นางสาวพำจ่ายไปเรียกคืนไม่ได้ เพราะการที่สภาผู้แทนราษฎรไม่อนุมัติพระราชกำหนดภาษีมรดก แม้มีผลทำให้พระราชกำหนดภาษีมรดกเป็นอันตกไปนับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา แต่ไม่กระทบต่อกิจการที่ได้เป็นไปในระหว่างใช้พระราชกำหนดนั้น รัฐจึงมีสิทธิโดยชอบในเงินภาษีมรดกที่มีผู้นำไปจ่ายให้รัฐ

การตกไปของพระราชกำหนดเพราะเหตุสภาไม่อนุมัติพระราชกำหนดนั้น มีกรณีที่เกิดขึ้นจริงคือกรณีตามคำวินิจฉัยตุลาการรัฐธรรมนูญที่ ๓/๒๕๓๕ เป็นกรณีการออกพระราชกำหนดนิรโทษกรรมแก่ผู้กระทำความผิดเนื่องในการชุมนุมกันระหว่างวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ถึงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ มีสาระสำคัญว่า ให้ผู้กระทำความผิดพ้นจากความผิดและความรับผิดโดยสิ้นเชิง แต่ต่อมารัฐสภาไม่อนุมัติพระราชกำหนด ทำให้เกิดปัญหาว่า ผู้ที่ได้รับประโยชน์จากพระราชกำหนดนิรโทษกรรมฉบับนี้ไปแล้ว เช่น ผู้ที่ได้รับการปล่อยตัวไปแล้ว ยังคงได้รับประโยชน์ต่อไปหรือไม่ นายกรัฐมนตรีในขณะนั้นจึงส่งเรื่องให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัย

คณะตุลาการรัฐธรรมนูญในยุคนั้น มีคำวินิจฉัยคณะตุลาการรัฐธรรมนูญที่ ๓/๒๕๓๕ มีสาระสำคัญว่า เมื่อพระราชกำหนดให้การกระทำทั้งหลายทั้งสิ้นของบุคคลที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการชุมนุมกันระหว่างวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ถึงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๓๕ และได้กระทำในระหว่างวันดังกล่าว ถ้าการกระทำนั้นผิดกฎหมาย ผู้กระทำความผิดพ้นจากความผิดและความรับผิดโดยสิ้นเชิงไปทันที และการพ้นจากความผิดและความรับผิดโดยสิ้นเชิงนี้ย่อมมีอยู่ตลอดไปโดยไม่ถูกกระทบกระเทือนจากการที่พระราชกำหนดฉบับนี้ตกไปเนื่องจากสภาผู้แทนราษฎรไม่อนุมัติ เพราะกิจการที่ได้เป็นไปในระหว่างที่ใช้พระราชกำหนดก็คือการพ้นจากความผิดและความรับผิดโดยสิ้นเชิงนั่นเอง การไม่อนุมัติพระราชกำหนดนิรโทษกรรมฉบับนี้จึงไม่มีผลกระทบต่องานซึ่งพระราชกำหนดให้พ้นจากความผิดและความรับผิดไปแล้ว ไม่ว่าบุคคลนั้นถูกร้องทุกข์หรือถูกดำเนินคดีตามกฎหมายแล้วหรือไม่ก็ตาม รวมทั้งไม่มีผลกระทบต่อบุคคลซึ่งไม่ฟ้องคดีอาญาหรือคำสั่งให้ยุติการดำเนินคดีที่มีผลบังคับไปแล้วด้วย

ข. การตรวจสอบโดยศาลรัฐธรรมนูญ

เนื่องจากการตราพระราชกำหนดเป็นการใช้อำนาจอธิปไตยในกรณียกเว้นของฝ่ายบริหาร จึงมีความจำเป็นต้องมีระบบการตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของพระราชกำหนดว่าเป็นไปตามเงื่อนไขที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้หรือไม่ รัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๖๐ มีบทบัญญัติว่าด้วยเรื่องดังกล่าวในมาตรา ๑๗๓

๑) ผู้มีสิทธิเสนอความเห็นให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย

ผู้มีสิทธิเสนอความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญ ได้แก่ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในห้าของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของแต่ละสภา โดยเสนอความเห็นผ่านประธานแห่งสภาที่ตนเป็นสมาชิก ตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๓ วรรคหนึ่ง

ข้อสังเกต

๑) ทั้งสองสภามีอำนาจเพียงอนุมัติหรือไม่อนุมัติเท่านั้น ไม่มีอำนาจแก้ไขเพิ่มเติมข้อความใดๆ เลย

๒) มาตรา ๑๗๓ วรรคหนึ่ง ใช้ถ้อยคำว่า “...สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภา จำนวน ...” แตกต่างจากถ้อยคำใน**มาตรา ๑๔๘ (๑)** กรณีการส่งร่างพระราชบัญญัติไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ที่ใช้ถ้อยคำว่า “สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือ**สมาชิกของทั้งสองสภา** รวมกันจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของทั้งสองสภา ...”

การเสนอเรื่องไปยังศาลรัฐธรรมนูญ**ตามมาตรา ๑๗๓** สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาจึง**เข้าชื่อร่วมกันเสนอไม่ได้** ต่างจากการเสนอร่างพระราชบัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามมาตรา ๑๔๘ (๑) ซึ่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา**ร่วมกันเข้าชื่อเสนอได้**

๒) ระยะเวลาในการเสนอความเห็น

การเสนอความเห็นไปยังศาลรัฐธรรมนูญ หากเสนอโดยสภาผู้แทนราษฎรต้องดำเนินการ**ก่อน**สภาผู้แทนราษฎรอนุมัติพระราชกำหนด หรือหากเสนอโดยวุฒิสภาก็ต้องดำเนินการ**ก่อน**วุฒิสภาอนุมัติพระราชกำหนดเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๗๓ วรรคหนึ่ง ตอนต้น ที่กำหนดระยะเวลาการเสนอความเห็นไว้ว่า “**ก่อนที่สภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาจะได้อนุมัติพระราชกำหนดใด...**”

๓) ประเด็นที่เสนอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย

มาตรา ๑๗๓ วรรคหนึ่ง ให้สมาชิกสภาเสนอความเห็นต่อประธานแห่งสภาที่ตนเป็นสมาชิกเพื่อส่งเรื่องไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยเฉพาะในประเด็นว่า “... พระราชกำหนดนั้น**ไม่เป็นไปตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง...**” เท่านั้น

ดังนั้น สมาชิกสภาผู้มีสิทธิเสนอความเห็นจึงมีสิทธิเสนอความเห็นได้**เพียงประเด็นเดียว**คือ การตราพระราชกำหนดนั้น**ไม่เป็นไปตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง** กล่าวคือ มิได้ตรารขึ้นเพื่อประโยชน์อันที่จะรักษาความปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือป้องปัดภัยพิบัติสาธารณะ **ไม่มีสิทธิขอให้ส่งประเด็นอื่น**นอกจากนี้ไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย เช่น จะส่งไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดตรารขึ้นโดยมิได้เป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจจะหลีกเลี่ยงได้ ตาม**มาตรา ๑๗๒ วรรคสอง ไม่ได้** (คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๑/๒๕๕๑)

การตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๑๗๓ วรรคหนึ่ง จึงเป็นการตรวจสอบ “เหตุ”แห่งการตราพระราชกำหนดว่าเป็นไปเพื่อประโยชน์ตามที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้หรือไม่ เท่านั้น

ข้อสังเกต

(๑) มาตรา ๑๗๓ วรรคหนึ่ง **ไม่ได้ให้สิทธิ**แก่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาในการเสนอความเห็นว่าการตราพระราชกำหนดมิได้เป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจจะหลีกเลี่ยงได้ **ตามมาตรา ๑๗๒ วรรคสอง** ก็เนื่องจากผู้ร่างรัฐธรรมนูญเห็นว่า ปัญหาว่า กรณีใดเป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนหรือไม่ ควรเป็นดุลพินิจเด็ดขาดของฝ่ายบริหาร

(๒) ในกรณีที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาเห็นว่า พระราชกำหนดนั้นมี**ข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ หรือตราไม่ถูกต้อง**ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะขอให้ส่งไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตาม**มาตรา ๑๗๓ ไม่ได้** เพราะมาตรา ๑๗๓ ให้ส่งไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยได้เฉพาะปัญหาว่า พระราชกำหนดนั้น

ออกโดยมีเหตุตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง หรือไม่ เท่านั้น หรือสมาชิกสภาทั้งสองจะส่งโดยกระบวนการตาม มาตรา ๑๔๘ (๑) ก็ไม่ได้ เพราะมาตรา ๑๔๘ (๑) ใช้บังคับกับร่างพระราชบัญญัติและร่างข้อบังคับการประชุมสภา เท่านั้น

ข้อสังเกต : กรณีนี้ต่างจากกรณีการตรวจสอบโดยรัฐสภา ซึ่งการตรวจสอบโดยรัฐสภานั้นรัฐสภาจะนำ เรื่องใดมาเป็นเหตุไม่อนุมัติพระราชกำหนดก็ได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องข้อความหรือเนื้อหาขัดรัฐธรรมนูญ หรือไม่ได้ ออกโดยเพื่อประโยชน์ตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง หรือไม่ได้เป็นเรื่องที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันไม่อาจ หลีกเลี้ยงได้ ตามมาตรา ๑๗๒ วรรคสอง

(๓) ประเด็นในการเสนอความเห็นตามรัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๖๐ และฉบับปี ๒๕๕๐ แตกต่างจาก รัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๕๐ เพราะรัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๕๐ มาตรา ๑๘๕ ให้สิทธิสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือ สมาชิกวุฒิสภาเสนอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยทั้งประเด็นว่า การตราพระราชกำหนดเป็นไปเพื่อประโยชน์ สี่ ประการหรือไม่ และประเด็นว่า การตราพระราชกำหนดเป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันไม่อาจหลีกเลี้ยง ได้หรือไม่ด้วย แต่รัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๖๐ และฉบับปี ๒๕๕๐ คือการตราพระราชกำหนดเป็นไปเพื่อประโยชน์สี่ ประการตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง เท่านั้น

๔) ผลแห่งคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดไม่เป็นไปตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง กล่าวคือ ไม่ได้ออกเพื่อประโยชน์ในอันที่จะรักษาความปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทาง เศรษฐกิจของประเทศ หรือป้องกันภัยพิบัติสาธารณะ ผลจะเป็นไปตามมาตรา ๑๗๓ วรรคสาม ที่บัญญัติว่า

“ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าพระราชกำหนดใดไม่เป็นไปตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง ให้พระราช กำหนดนั้นไม่มีผลใช้บังคับมาแต่ต้น”

คำว่า ไม่มีผลบังคับมาแต่ต้น หมายถึง เสมือนหนึ่งว่าไม่เคยมีพระราชกำหนดนั้นมาก่อนเลย

ข้อสังเกต

(๑) ผลของคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญว่า พระราชกำหนดไม่เป็นไปตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง คือ พระราชกำหนดนั้นไม่มีผลบังคับมาแต่ต้น ตามมาตรา ๑๗๒ วรรคสาม แตกต่างจากผลของการที่รัฐสภาไม่อนุมัติ พระราชกำหนด เพราะกรณีรัฐสภาไม่อนุมัติพระราชกำหนด ผลคือไม่กระทบต่อกิจการที่ได้เป็นไปในระหว่างที่ใช้ พระราชกำหนดนั้น ตามมาตรา ๑๗๒ วรรคสาม

ดังนั้น ตามตัวอย่างกรณีของนางสาวฟ้าช่างต้น หากเปลี่ยนข้อเท็จจริงเป็นว่า ต่อมาศาลรัฐธรรมนูญมีคำ วินิจฉัยว่า พระราชกำหนดภาษีมรดกไม่เป็นไปตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง นางสาวฟ้าย่อมขอคืนภาษีมรดกที่จ่าย ไปแล้วได้ เพราะคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญมีผลเสมือนหนึ่งว่า ไม่เคยมีพระราชกำหนดนั้นมาก่อน

(๒) การวินิจฉัยว่าพระราชกำหนดไม่เป็นไปตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง ศาลรัฐธรรมนูญต้องวินิจฉัยด้วย คะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ตามมาตรา ๑๗๓ วรรค ท้าย ที่ว่า “คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญว่าพระราชกำหนดใดไม่เป็นไปตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง ต้องมี คะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญทั้งหมดเท่าที่มีอยู่” เนื่องจากเป็นเรื่องสำคัญ

ศาลรัฐธรรมนูญประกอบด้วยจำนวนตุลาการ ๙ คน ตามมาตรา ๒๐๐ วรรคหนึ่ง หากขณะนั้นศาลรัฐธรรมนูญมีจำนวนตุลาการครบ ๙ คน การลงมติว่าพระราชกำหนดไม่เป็นไปตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง ที่จะมีผลให้พระราชกำหนดนั้นไม่มีผลบังคับมาแต่ต้น ต้องมีคะแนนเสียงของตุลาการไม่น้อยกว่า ๖ คน มิฉะนั้น พระราชกำหนดนั้นก็จะยังคงมีผลบังคับต่อไป การวินิจฉัยว่าพระราชกำหนดไม่เป็นไปตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง จึงต้องด้วยข้อยกเว้นของมาตรา ๒๑๑ วรรคสอง ที่ว่า " คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้ถือเสียงข้างมาก เว้นแต่รัฐธรรมนูญจะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น"

(๓) ศาลรัฐธรรมนูญต้องมีคำวินิจฉัยความเห็นที่ส่งมาตามมาตรา ๑๗๓ วรรคหนึ่ง ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง ตามมาตรา ๑๗๓ วรรคสอง

ประเด็นที่เคยเป็นข้อสอบ

ข้อสอบผู้ช่วยผู้พิพากษา สนามใหญ่ วันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๒

คำถาม (ประเด็นที่ ๒) ก่อนที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรเพื่อพิจารณาอนุมัติหรือไม่อนุมัติพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๕๒ พ.ศ. ๒๕๖๓ ที่แก้ไของค์ประกอบของคณะกรรมการกลางว่าด้วยสินค้าและบริการ นายสุชและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคฝ่ายค้านรวม ๑๒๐ คน ยื่นคำร้องต่อประธานสภาผู้แทนราษฎรขอให้ส่งเรื่องไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดฉบับนี้เป็นไปเพื่อประโยชน์ในอันที่จะรักษาความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง หรือไม่ ต่อมาศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยคำร้องของนายสุชและเพื่อนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรว่า พระราชกำหนดฉบับนี้ไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์ในอันที่จะรักษาความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยตุลาการศาลรัฐธรรมนูญมีมติด้วยคะแนนเสียงข้างมาก ๕ ต่อ ๔

ให้วินิจฉัยว่า คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ว่า พระราชกำหนดฉบับนี้ไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์ในอันที่จะรักษาความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ มีผลอย่างไร

ธงคำตอบ ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง พระราชกำหนดนั้นจะไม่มีผลบังคับมาแต่ต้น ตามมาตรา ๑๗๓ วรรคสาม แต่คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญว่า พระราชกำหนดไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง ที่จะมีผลให้พระราชกำหนดนั้นจะไม่มีผลบังคับมาแต่ต้นนั้น ต้องมีคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ ตามมาตรา ๑๗๓ วรรคสี่ เมื่อกรณีตามปัญหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญมีมติว่า พระราชกำหนดฉบับนี้ไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์ในอันที่จะรักษาความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ ด้วยคะแนนเสียงข้างมาก ๕ ต่อ ๔ ไม่ถึงจำนวนที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๗๓ วรรคสี่ พระราชกำหนดดังกล่าวจึงยังคงมีผลใช้บังคับต่อไป

(๔) ข้อสังเกตเพิ่มเติมเกี่ยวกับพระราชกำหนด

เมื่อมีการนำพระราชกำหนดลงประกาศในราชกิจจานุเบกษามีผลใช้บังคับเป็นกฎหมายแล้ว การโต้แย้งว่าบทบัญญัติซึ่งหมายถึงถ้อยคำหรือเนื้อหาสาระในพระราชกำหนดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ต้องใช้ช่องทางตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง (กรณีศาลเห็นเองหรือคู่ความในคดีขอให้ศาลที่พิจารณาคดีส่งเรื่องไปที่ศาล

รัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย) หรือใช้ช่องทางตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๑ (๑) ขอให้ผู้ตรวจการแผ่นดินส่งไปให้ ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย และแม้เคยมีการเสนอเรื่องไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อให้วินิจฉัยว่า พระราชกำหนดนั้น เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง หรือไม่ และศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยว่า การตราพระราช กำหนดนั้น เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง ก็เป็นเพียงการตรวจสอบกระบวนการตราพระราช กำหนดว่าชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่เท่านั้น ศาลหรือคู่ความในคดียังส่งข้อโต้แย้งว่าบทบัญญัติในพระราชกำหนด นั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามมาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่งได้ และผู้ตรวจการแผ่นดิน ยังส่งปัญหาว่าบทบัญญัติในพระราชกำหนดนั้นชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่ ไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตาม มาตรา ๒๓๑ (๑) ได้เช่นกัน

ข้อสอบผู้ช่วยฯ สนามใหญ่ ๒๕๖๗

คำถาม พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องนายสี นายสว และนายแสง เป็นจำเลยต่อศาลจังหวัด สมุทรสาคร ในความผิดฐานรับคนต่างด้าวเข้าทำงานโดยที่คนต่างด้าวไม่มีใบอนุญาตตามพระราช กำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๙ ซึ่งมีโทษตามมาตรา ๑๐๒ ให้ ปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาทต่อคนต่างด้าวหนึ่งคน จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ ระหว่าง พิจารณานายสียื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดสมุทรสาครโต้แย้งว่า พระราชกำหนดกำหนดการบริหารจัดการการ ทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๙ และมาตรา ๑๒ กำหนดโทษสูงเกินไป เป็นการจำกัดเสรีภาพ ของบุคคลในการประกอบอาชีพเกินสมควรแก่เหตุ และเป็นการเลือกปฏิบัติขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ ซึ่งห้ามมิให้ตรากฎหมายจำกัดเสรีภาพของบุคคลเกินสมควร แก่เหตุและกฎหมายต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ขอให้ส่งความเห็นไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย พนักงานอัยการโจทก์คัดค้านว่าพระราชกำหนดฉบับนี้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเคยเข้าชื่อกันเสนอเรื่องให้ ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๗๓ และศาลรัฐธรรมนูญมีคำ วินิจฉัยแล้วว่าการตราพระราชกำหนดดังกล่าวเป็นไปโดยชอบตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง คำวินิจฉัย ย่อมมีผลผูกพันทุกองค์กรรวมถึงศาลด้วย อีกทั้งพระราชกำหนดฉบับดังกล่าวได้ผ่านการอนุมัติของรัฐสภา แล้ว นายสอนผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดสมุทรสาครได้สวนแล้วได้รับความตามคำแถลงของพนักงานอัยการ โจทก์ จึงมีคำสั่งยกคำร้อง นายสวนและนายแสงปรึกษารออีกแล้วควรนำเรื่องเดียวกันนี้ไปยื่นคำร้องต่อ องค์กรอื่น โดยนายสวไปยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๑๓ ส่วน นายแสงซึ่งสนิทสนมกับนักการเมืองจึงได้ประสานไปยังสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรให้เข้าชื่อกันเสนอเรื่องไป ยังศาลรัฐธรรมนูญผ่านทางประธานสภาผู้แทนราษฎรเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๔๔

ให้วินิจฉัยว่า

(ก) คำสั่งของนายสอนชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

(ข) ศาลรัฐธรรมนูญจะมีคำสั่งรับคำร้องของนายสวและเรื่องของนายแสงที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรร่วมกันเสนอความเห็นผ่านทางประธานสภาผู้แทนราษฎรได้หรือไม่

ธงคำตอบ (ก) พระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๖๐ เมื่อได้รับอนุมัติจากรัฐสภาย่อมมีผลใช้บังคับเป็นพระราชบัญญัติ ดังนั้น การที่นายสวยื่นคำร้องโต้แย้งต่อศาลจังหวัดสมุทรสาครในระหว่างการพิจารณาว่า พระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๙ และมาตรา ๑๐๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ พร้อมด้วยเหตุผลในการโต้แย้ง ซึ่งบทบัญญัติทั้งสองมาตราดังกล่าวเป็นกฎหมายที่ศาลต้องใช้บังคับแก่คดี และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น กรณีต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๑๒ ที่ต้องส่งความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย ส่วนข้อคัดค้านของพนักงานอัยการโจทก์ที่ว่า พระราชกำหนดฉบับนี้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเคยเข้าชื่อกันเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๗๓ และศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยแล้วว่าการตราพระราชกำหนดดังกล่าวเป็นไปโดยชอบตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง นั้น เป็นการตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายในเรื่องของกระบวนการในการตรากฎหมายเท่านั้น ซึ่งเป็นคนละขั้นตอนกัน ที่นายสวและผู้พิพากษาศาลจังหวัดสมุทรสาครมีคำสั่งยกคำร้องของนายสวจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

(ข) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๑๓ บัญญัติให้บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ แต่ตามคำร้องของนายสวเป็นการโต้แย้งว่าบทบัญญัติของกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ อันเป็นการขอให้ตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมาย ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้สิทธิไว้เฉพาะตามมาตรา ๒๑๒ และมาตรา ๒๓๑ (๑) นายสวไม่อาจยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญโดยอ้างบทบัญญัตินี้ดังกล่าวได้ (เทียบ คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่ ๗/๒๕๖๓)

ส่วนกรณีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเข้าชื่อกันเสนอความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญผ่านประธานสภาผู้แทนราษฎรตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๔๘ เป็นกรณีการตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของร่างกฎหมายขณะที่ยังไม่มีผลใช้บังคับ ทั้งการตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของพระราชกำหนด รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้บัญญัติถึงการตรวจสอบไว้โดยเฉพาะแล้ว ตามมาตรา ๑๗๓ โดยให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาเข้าชื่อเสนอความเห็นต่อประธานแห่งสภาที่ตนเป็นสมาชิกว่าพระราชกำหนดนั้นมีเหตุแห่งการตราตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง หรือไม่ เมื่อพระราชกำหนดฉบับดังกล่าวผ่านการอนุมัติจากรัฐสภาย่อมมีผลใช้บังคับแล้ว จึงไม่อาจเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๔๘ ได้ ศาลรัฐธรรมนูญจึงไม่อาจรับ

เรื่องของนายสวดยที่ยื่นต่อศาลรัฐธรรมนูญโดยตรง และเรื่องของนายแสงที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรยื่นผ่าน
ประธานสภาผู้แทนราษฎรได้

.....

อริคม อินทุภูติ